

Anna Elinborgardóttir Berg hefur arbeitt hart framímóti at náa útsjónsidealinum. Hon hefur mist 35,2 kg og merkir væl, at vit gera mun á tjúkkum og klønum fólki, hóast vit kanska ekki vilja viðganga tað

Vit gera **mun** á tjúkkum og klønum

Anna Elinborgardóttir Berg hefur seinastu árinu arbeitt hart fyri at náa sínum kropsideali. Hon hefur nú mist 35,2 kg tilsamans, og hon kann staðfesta, at hóast tað kann sýnast hart at siga tað, so er tað veruliga munur á, hvussu vit fara við tjúkkum og klønum fólki.

Eydna Skaale

Hon hefur verið tjúkri enn vinkonurnar tað mesta av lívinum. Men fyri trimum árum síðani fór hon undir at klænka. Leygarkvøldið greiddi Anna frá, at tað alt byrjaði ein dagin, tá hon fór uppá vektina.

- Eg hevði tá tapt meg eitt sindur, og var glað um tað, so eg fór uppá vektina. Men eg fekk sjokk, tí eg vígaði heili 110 kg. Eg hugsaði, at eg mátti gera okkurt, tí eg vildi kunna fylgja við mínum vinkonum og eg vildi hava eitt lív uttan allar tær fylgisjúkurnar sum koma av at vera yvirvektig.

Anna sigur, at hon altíð hevði billað sær inn, at hon hevði tað fínt við sínum kroppi, og at tað er tað innara, sum telur.

- Tað er jú tað, sum vit so ofta siga og billa okkum inn. Men tað er bara ekki allur sannleikin.

Tú hefur longst bein!

Sum dømi uppá hvussu

hennara vekt kom til sjóndar í samskiptum við onnur, nevnið hon, at tá tey skuldu onkustaðni í bili, so var ofta ein setningur, sum gekk aftur.

- »Set tú teg bara framman, Anna, tí tú hefur longst bein«. Sum um eg ekki visti av, at tey villdu hava meg at sita framman, tí at eg vígaði 115 kg! Eg dugdi væl at lesa ímillum linjurnar, men hvat skal man siga?

- Eg havi altíð verið tann tjúkka, og eg havi altíð verið uttanfyri, tá tað kemur til útsjón. Bæði ímillum vinkonurnar og í familjuni. Og nú var tað bara nokk!

Men Anna steðgar ekki nú, hóast hon hefur mist yvir 35 kg. Hon stillar nevnliga upp til eina bikinikapping í september. Men er tað ekki at fara frá einum ekstremi til ein annan?

- Jú, tað er tað. Men eg havi altíð verið ekstrem. Og tað er eitt gott mál at hava. Og mær dámar væl tann mátan tað ber til at forma

kroppin við venjingini. Kropurin er eitt sindur sum modellervoks, og eg haldi tað vera spennandi, greiðir Anna frá.

Hon dylir ekki fyri, at hon ofta hefur havt hug at geva upp á vegnum, men motivatiónin drívur hana fram móti málinum.

Munur á reaktiónum

Anna nýtir Facebook til at motivera seg sjálva - og vónandi kann hon eisini motivera onnur.

- Tá eg seti mær mál og sigi tey fyri øllum heiminum, so fangar borðið. Summi skriva til mín og siga, at tað rakar ekki tey, hvat eg eti ella hvussu nógv eg venji, og summi siga, at eg fari ov langt - men erlig talt! Hava tey ein trupulleika við tí, so kunnu tey bara sletta meg sum vin.

Tí Anna hefur tørv á motivatiónini. Hon sigur, at tað nevnliga eisini eru fólk, sum royna at freista hana til at "detta út" aftur.

- Tað er meiri enn so komið fyri, at fólk vífta við góðgæti frammanfyri mær og spyrja meg, um eg mungi. Eg svari bara, at tey høvdu aldri veittra við eini øfløsku, um eg var alkoholikari. Og tað er næstan tað sama, tí eg hevði jú eina misnýtlus av mati, og eg hevði nokk eitt slag av etingarólgi.

- Tað er absolutt ein munur á, hvussu fólk reagera viðvíkjandi mær nú - og so tá eg var tjúkkri. Fyrr fluttu tey seg fyri mær, so eg skuldi sleppa at sita, og nú er tað eingin sum tosar um »hasa tjúkkku« - tað kom meiri enn so fyri fyrr.

Hóast flestu okkara hava eitt ideal um, at øll eru eins góð, óansæð kropsskap, so kann Anna punktera pástandin um, at tað bara er tað innara, sum telur.

- Tað er kanska eitt sindur hart at siga tað bart út, men jú, eg merki væl, at tað tað verður munur gjørdur á tjúkkum og klønum fólki.

Ghetto Kvøld Endaklumma

Eydna Skaale

- Eydnafastir, segði eitt av mínum beiggjabørnum henda dagin, - Veist tú hvussu snedigt tað er? Tá eg sovni - tá vakna mínir dreyamar. Men tá eg vakni - tá sovna mínir dreyamar.

- Ja, hugsaði eydna fastir - Tað er sörinme snedigt. Og tað er eisini eitt sindur syndarligt.

Tí uttan at siga nakað, hugsaði eg eisini: - Biða bara til tú verður vaksni, tí tá verður tað nógv verri. Tí vaksni fólk - ábyrdarfull vaksni fólk - tey droyma ekki.

Tey seta sær mál, ideal og arbeiða hart fyri at náa teimum. Tey vita, at lívið er ekki ein dansur á rós-um. Droymararnir, tað eru sórní pjácut, hálvdoivin fólk, sum ekki hava skilt hvat tað heila snýr seg um. Tey eru óseriøs.

Hendan hugsanin ger, at tá ið nú dreyamar stingast uppá okkum - ja, so royna vit ofta við fornuftinum at køva teir aftur.

»Eg tori ekki«, »Tað ber jú ekki til«, »Tað letur seg ekki gera allíkavæl« ella »Tað er ekki serliga fornuftigt«. Og áðrenn vit

hava umrátt okkum, so svevur dreymurin aftur..

Men eru tað veruliga droymararnir, sum hava misskilt tað heila? Eg veit um fleiri dømi av fólki, sum hava torað at staðið við sínar dreyamar.

Ein segði tað fyri allari verðini. »I have a dream«, segði hann, og hann broytti heimin.

Viðagitni amerikanski rithøvundurin TS Ellittott segði tað soleiðis:

»Allir menn droyma - men ekki á sama hátt. Teir, sum droyma um náttina - í støvutu krókunum í sinni teirra - vakna um morgunin og síggja, at tað var fáfongd. Men droymararnir av degnum eru vandamiklir menn, tí teir kunnu fylgja dreyminum við opnum eygum - og gera hann til veruleika.«

Tað er her framburðurin er, tað er her broyttingin er fjald. Tað byrjar alt við einum dreymi.

So um tú eina løtu setur lán, útbúgving og ideal til síðis og vakir tín dreyim, meðan tú eisini ert vakni - hvat hefur hann so at siga tær? Hvat droymir tú um?